

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC-LÝ LUẬN & PHÊ BÌNH VĂN HỌC
-----o0o-----

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Khóa IX (2006-2010)

**Giáo viên hướng dẫn: Nhà thơ Nguyễn Hữu Quý và nhà phê
bình Phạm Đăng Điệp**

Sinh viên thực hiện: Trần Thị Cẩm Thơ

Hà Nội, tháng 5 - 2010

Lời cảm ơn:

Bốn năm học đã kết thúc, tôi như một con chim trưởng thành, có đầy đủ sức lực và tâm huyết để bay vào vu trụ bao la của cuộc sống, tự quyết định mọi việc, mọi chuyện của bản thân mình. Và để có được niềm hạnh phúc đó, tôi rất cảm ơn quý thầy cô trường Đại học Văn Hóa Hà Nội, quý thầy cô trong khoa Sáng tác, lí luận và phê bình Văn học; cùng các nhà thơ, nhà văn, nhà phê bình, nhà nghiên đã truyền dạy kiến thức cũng như kĩ năng sáng tác cho tôi. Đặc biệt là tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới thầy giáo – nhà thơ Nguyễn Hữu Quý, và thầy giáo – nhà phê bình Phạm Đăng Điệp đã giúp tôi hoàn thành tốt tác phẩm tốt nghiệp của mình.

Tôi xin hứa, sẽ cố gắng trở thành một người viết tốt, một người lao động tốt; xứng đáng với công lao của thầy cô đã truyền dạy. Tôi xin cảm ơn và chúc sức khỏe tới thầy cô, các nhà thơ, nhà văn và nhà phê bình, nhà nghiên cứu.

Mục lục:

- I. ***LỜI CẢM ƠN***
- II. ***BÀI THUYẾT TRÌNH***
- III. ***TÁC PHẨM***
 - 1. Cỏ khô
 - 2. Bài thơ Sợi tình đam mê
 - 3. Mùa đông và anh
 - 4. Đêm! Ôi đêm!
 - 5. Chiếc gương nịnh chủ
 - 6. Thương em từ bản Thèn Luông
 - 7. Về cùng con
 - 8. Mưa rào
 - 9. Bên ngoài
 - 10. Dấu chấm hết
- IV. ***CÁC PHỤ LỤC***

Bài thuyết trình

Khi bước vào nghiệp viết lách, nhất là trải qua bốn năm học, tôi cũng đã định hình được trong mình một quan niệm; để qua đó quán triệt cách viết, cách đọc, cách cảm một tác phẩm văn chương. Đó là: “Tự do trong khuôn khổ”.

Tự do để lắng nghe và đọc được cảm xúc của mình và cảm nhận cách trình bày một tác phẩm mới... Để một tác phẩm ra đời, ít nhất phải có cảm xúc, có tứ, có vần và nhận được sự chấp nhận của người đọc, của giới trong ngành.

Tự do còn có nghĩa là không sáng tác theo trào lưu. Dẫu có thể cái trào lưu đó đã được “đại chúng hóa” trong sáng tác và trở thành một trong những cái “khuôn khổ”. Nhưng cái khuôn khổ của tôi là cái mà mọi người chấp nhận được, không xa rời hiện thực, không xa rời cảm xúc và vần luật. Có thể điều này làm cho bản thân tôi và thơ tôi bị cũ, nhưng tôi không ngại bị cũ. Bởi với một người có khả năng sáng tạo thì tôi nghĩ chắc chắn tự thân họ phải sáng tạo và sẽ có cái mới, dẫu là mới ở hình thức nào. Vấn đề quan trọng là tôi sáng tạo được như thế nào và người trong giới có thể cảm được thơ của tôi.

Một khi làm tốt được điều này, thì tôi đã đạt đến cái “tự do tuyệt đối” để bước vào nghề, trở thành người sáng tác. Tác phẩm của tôi sẽ không bị chính mình hờ hững lại; và tôi sẽ không tự hờ hững lại chính mình. Trong bài thơ “Dấu chấm hết” tôi đã có nói đến: Hờ hững lại chính mình là báo hiệu tất cả kết thúc. Tôi cũng rất mong được sự động viên của giới trong ngành.

Cỏ Khô

Mưa dặt lá non
Trên con đường nhỏ bên đồi
Con chim nép mình cạnh đường ướt sũng
Lên trong tiếng mưa bão thủ
... cứ hát!

Hạnh phúc là cho đi
Ai đã gào thét bên tai em như vậy
Giá như!
Thượng đế nhân từ cho em một chiếc nhẫn của anh
Trong ngón tay áp út
Thì hạnh phúc của em sẽ không bao giờ không trọn vẹn

Ngoài kia cứ mưa
Con đường chỉ còn chấm loang lổ xanh nước
Và em
Và... cảnh cỏ khô./.

Bài thơ:

Sợi tình đam mê

Lâu quá không có thói quen khởi sự tất cả bằng một niềm đam mê lớn. Đam mê lớn trong em không phải cái gì đó cao xa. Nó chỉ như sợi chỉ mong manh em dùng để treo lên tình yêu em dành tặng anh.

Em muốn nó đứt

Nó không đứt

Em muốn nó bần

Nó không bần

Em muốn nó cũ mà nó vẫn mới. Có lẽ tại em treo nó lên cao.

Ngày mai anh đi... Nói không ai tin. Gì mà không gặp lại? Em gật đầu, em mỉm cười và... em không nói. Chỉ nghĩ:

Ừm! thì đi xa

Đi không về

Lâu quá không có thói quen khởi sự tất cả bằng một niềm đam mê lớn. Đam mê lớn trong em không phải cái gì đó cao xa. Nó *chỉ* như sợi chỉ mong manh em dùng để treo lên tình yêu em dành tặng anh.

Em treo nó ở đâu?

Em treo nó trên đầu

Em treo nó trong tim

Em treo nơi mà anh không cần tìm

Anh cũng thấy.../.

Mùa đông và anh

Thả lá cây
Cho gió thổi, vương tóc
Nắng nhạt màu yêu - đắm thắm
Và gió mênh mang vui – buồn
Kẻ tha hương

Anh!
 Gió nắng mùa đông
Khô hanh lòng em những buốt nhói
Khát! mang theo một cơn mưa, một trận lốc xoáy
Em theo
 mùa đông không mở lòng đón nhận chút hơn

Có lẽ anh đúng trong ngàn cái sai
Em! một lá cây
Vàng xanh... đã qua thời nghiêng ngả
Và mùa đông không cho em một màu xinh trên người
Kẻ khác anh

Nếu hiểu anh
 mùa đông ảm những màu mây bay tưởng chừng vô định
Em sẽ không khóc

Mùa đông, khi xa anh
Những nhói buốt giờ mộng muội, thèm khát
Em muốn bên anh
Với những cơn gió khát và những giọt nắng hanh người..../.

Đêm! Ôi đêm!

Trong miền vu vơ
Ta hái tặng anh nỗi nhớ khờ khạo
Nhiều năm trôi qua, dưới lòng người tìm đến ta như những cơn mưa cầu
vồng bảy sắc
Vẫn không nguôi...

Trong niềm vu vơ
Ta nép dọn lòng mình
Chia hai miền sứ mẻ
Con đường làng nằm giữa và dãy tre chi chít lá vàng

Đêm! Ôi đêm
Và những cơn sương kéo lá dưới đường
Ta ước! chẳng có lần cho mình quay lại
Nỗi nhớ quên đi...

Ta có trong đêm
Một cánh cửa, òa vào lòng một mớ bông bong./.

Chiếc gương nịnh chủ

Chiếc gương to bằng nửa chiếc lát tốp
Kê nghiêng nghiêng trên tường, phía cái bàn để luộm thuộm bao thứ
Sáng ra và tối đến
Có kẻ đắp mặt nạ

Ra khỏi bức tường
Ta buồn lắm bức tường mới sơn lại ọ
Tại sao họ không để cho mi màu nâu nâu, để những vết bẩn bám vào chẳng
thấy rõ
Nếu như chiếc gương nịnh chủ có thể cho họ hiểu bản thân mi cũng đẹp
Thì chẳng nói làm gì
Thế mà ta phải thay ánh mắt diu dàng màu sơn nâu bằng cái màu vàng thóa

Chẳng phải đâu
Chỉ vì ta sợ hãi...
Chiếc bàn gọn gàng của ta biến thành chiếc bàn bẩn thỉu và rườm rà với đầy
đủ nồi niêu và thức ăn
Và cả đêm tỉnh dậy thấy bộ mặt một con quỷ đối diện với đầu giường ta
nằm...
Để tất cả đó, ngỡ mình xinh đẹp
Chiếc gương nịnh chủ à!

Thương em từ bản Thèn Luông

Đông trên bản Thèn Luông
Em về bên bông chuối đỏ
Ánh mắt âm làn gió
My hiền, anh thương...

“Anh hỏi dùm em hoàng hôn đi đâu?”
Anh nín lặng...
Suối Vải thầm thì...
Hoàng hôn ngọn cây
Bình minh gốc cỏ
“Em nhớ chàng”...

Mẹ nhớ cha từ cái bắp, củ lang
Anh thương em, nhờ mẹ hông xôi cho anh nắm
Gửi em ấm bụng
Mỗi mùa lên rẫy, lên nương

Đông ấm nụ hôn run run
Khói núi then đôi mình nên vờ xa thăm...
Anh muốn cõng em qua hàng ngàn con hẻm
Hái bông chuối rừng... cho lễ rước dâu./.

Về cùng con...

Cha có về không
Bên kia đường Ngô héo mùa đỏ thắm
Nhà mình hoa Đào nở đậm
Ngoài sân

Cha nhớ về
Chén chè son mẹ rửa sạch để trên bàn từ đêm
Nhen bếp than chờ bước chân cha từ ngõ
Sợ con cún mới lớn chưa kịp khôn
không nhận ra dáng chủ mình
Cha lại quay đi

Cha sẽ về
Trên gương mặt con có hình đam mê
Những sắc màu ấm...
Cổng nhà vẫn không cài chốt
Trên giường đôi gối giống nhau./.

Mưa rào

Này mi ơi!

Mẹ bảo ta rằng... đừng nhìn quá sâu vào mi

Vì chẳng cần nhìn, ta cũng thấy được tâm can mi màu gì

Mẹ bảo ta rằng... đừng nhìn quá lâu vào mi

Vì mi sẽ nuốt ta vào trong cái bụng mệnh mông của mi mãi mãi

Ta chỉ cười... bởi ta chẳng biết đến điều kinh hãi

Là mi chẳng bao giờ tiêu hóa ta

Ta sẽ vấy vùng trong bụng của mi

Cho mi quận lại bởi những đốm sáng vàng, chớp đỏ

Ta sẽ nghịch chơi với con gió, với lá cờ lúa trở

Hay với những đàn cóc để lang thang

Và nhiều lắm... này mi ơi!

Này mi ơi!

Phía trong sân nhà ta màu gì?

Mùa vừa thức dậy

Bông lúa chín... trong veo màu nắng cát

Mẹ bảo ta về từ bụng mưa rào./.

Bên ngoài

Nỗi buồn của mình lớn hơn hạnh phúc của người
Có thật không?
Thật! thật... thật!
Chẳng ngăn được như tiếng nấc kín

Khi ngày đang vào mùa
Bàn tay vẫn lạnh
Khi mùa đang vào mùa
Nụ cười giá buốt

Chẳng có chỗ cho nỗi buồn ở lại
Nhưng nỗi buồn phải thật.... thật
Nên khi em tìm thấy anh
Hạnh phúc ngắn như 1/1000.... milimet

Anh không về
Ta vẫn ở xa nhau?
Nỗi buồn ngoài cửa sổ
"Gật đầu"../.

Dấu chấm hết

Hờ hững... anh
Như ngọn đèn đường, bắt cần những phút giây không khói bụi
Hiềm hoi với sự quan tâm
Cho mình...phản bội, phản bội

Ôm ta đi... những con đường không cần lan can, cầu chắn
Hôn lên mắt ta...
Sao chỉ có những chiếc lá vàng?
Hái trộm trong anh, lòng tự trọng của mình

Muốn bỏ công việc
Ta là chú đế hết mùa vì lũ lụt
Muốn bỏ chơi bời
Ta như cánh đồng hết thời bay nhảy

Chỉ muốn chết!
Có những điều dễ chừng như,,,
Không biết!
Hờ hững lại mình..../.

Phụ lục 1

**BẢNG THỐNG KÊ CÁC TÁC PHẨM CHÍNH
ĐÃ CÔNG BỐ**

Các tác phẩm in trên các báo, tạp chí Trung ương và địa phương như Văn nghệ trẻ, báo Lao Động, Kinh tế và đô thị, Tài hoa trẻ, Tri thức trẻ; báo Bình Thuận, báo Phụ nữ thủ đô, tạp chí Gia đình....

Phụ lục 2

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN PHÊ BÌNH VĂN HỌC

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Họ và tên sinh viên: **Trần Thị Cẩm Thơ** Khóa 9 (2006 – 2010)

Họ và tên người nhận xét: *Nhà thơ Nguyễn Hữu Quý*

NỘI DUNG NHÂN XÉT

(Không cho điểm số vào bản nhận xét)

This image shows a full page of a document template designed for handwritten notes or answers. It features approximately 28 horizontal rows of small, evenly spaced dots, providing a guide for letter height and placement. The entire page is otherwise blank, with no margins, headers, or footers visible.

Phụ lục 3

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN PHÊ BÌNH VĂN HỌC

BIÊN BẢN TỔNG HỢP ĐIỂM TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

KHÓA 9 (2006 – 2010)

STT	HỌ VÀ TÊN SINH VIÊN	GK1	GK2	GK3	GHI CHÚ

Hà Nội, ngày tháng năm 2010

Thư ký 1 (ký)

Thư ký 2 (ký)

Trưởng khoa (ký)

Phụ lục 4

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN PHÊ BÌNH VĂN HỌC
PHIẾU CHẤM ĐIỂM TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
KHÓA 9 (2006 – 2010)

Họ và tên người chấm:.....

Họ và tên sinh viên:.....

Điểm tác phẩm (tối đa 8):.....

Điểm thuyết trình (tối đa 2 điểm, nếu sinh viên không nói mà chỉ đọc bài viết đã chuẩn bị trước sẽ bị trừ 1 điểm):.....

Tổng bảng điểm (tối đa 10 điểm):.....

Hà Nội, ngày tháng năm 2010

Người chấm (ký)